

paa den Maade at lade dem lettere glide. Denne Opfattelse kunde jo være ret praktisk, og naar man engang har opgivet, hvad jeg kalder de sunde konstitutionelle Grundsætninger, navnlig paa dette Omraade, saa er der heller ikke noget Forunderligt deri; jeg har tænkt mig, at Sagen muligt forholdt sig saaledes. Sagen kan altsaa indrettes saaledes, at den høie Regjerings Venner her i Thinget kunne komme med et Forslag om Fordringer til Statskassen, den ene i Millioner, den anden i Hundrebetusinder, Alt efter Forholdenes Beskaffenhed. Det kan være nok at sige derimod, men der er Intet at gjøre imod en saadan Pragis. Naar en Regjering, der deler disse konstitutionelle Lovregler, har et Flertal for samme Betragtning i Folkethinget, saa kunne Andre, der ønske en sundere parlamentarisk Gang i denne Henseende, kun sige Noget imod denne nye konstitutionelle Theori, men de kunne naturligvis ikke forhindre den. Imidlertid kan jeg dog ikke negte, at det forekommer mig noget underligt at høre den Varme, som man naturligvis, naar man er Ven af et saadant Forslag, kan glæde sig over, hvormed den høitærede Minister omtalte ialtfald den ene Side af Loven, nemlig Spørgsmaalet om Græsted-Banens Forlængelse til Gilleleie, og betinget den anden. Naar nu vor høitærede Jernbaneminister har den Opfattelse af dette Arbejde, at den Gjerning bør gøres, og det af de og de Grunde, saa er det mig fuldstændig uforklarligt, hvorfor den høitærede Minister ikke gjør det selv, hvorfor han ikke selv kommer med Forslag i den Retning, istedetfor at ærede Medlemmer, der bo i de paagjældende Valgkreds, komme med Forslag, for saaledes at faae Sagen til at glide, naturligvis efterat de have understøttet de Andres private Forslag. Jeg siger altsaa, jeg kan ikke lade hele denne konstitutionelle Forretning passere uden virkelig at gjøre Indsigelse imod den, og jeg nærer Haab om, at vi engang ville komme til saa sunde parlamentariske Tilstande. (Ingerslev: Det kan være meget længe!) ja, det ærede Medlem har jeg ganske vist intet Haab til i denne Henseende; vore Ansuelser ere forskjellige i denne som i saa mange andre Retninger; men jeg siger, jeg nærer det Haab, at vi engang skulle komme dertil og da komme bort fra det System, at enhver Folkethingmand skal bringe en Stump Forslag vedtagen, hvorfor Statskassen har maattet bøde, hjem til sin Valgkreds, thi jeg kan ikke tro Andet, end at det Skifte, som derved gøres, alligevel fører til fuldstændig Odelæggelse for vor statsøkonomiske Stilling. Jeg vil ikke tale om Følgerne i andre Henseender af vor Holdning her lige overfor den Slags Ting. — Jeg vilde gjerne have Forklaring over en Uttring af den meget ærede Minister, hvori han meddelte os, at det var et meget beskedent Forlangende, som er stillet af Forslagsstillerne, hvorefter man forlanger eventuelt til en Bane

paa 11,000 Alen, bygget efter Gribstovbanens System, 185,000 Kr.; det vil sige, man forlanger vistnok noget Mere, end man for Diebliffet behøver for at kunne bygge det Stykke Bane; det er et meget beskedent Forlangende, siger den høitærede Minister. Jeg er tilbøielig til at tro, at denne Forlængelse for Diebliffet kan gennemføres for Mindre end det foreslaaede Beløb; det er som sagt det Beløb, der skal gives til den under Nr. 1 i Lovforslaget ansøgte Bane alene, og dog finder vor høitærede Indenrigsminister, at det er et meget beskedent Forlangende. Jeg synes, at et Tilskud af 185,000 Kr. til 11,000 løbende Alen, til en saadan lille Sporvei, er fra Statskassens Side i Virkeligheden en meget stor Mundfuld. Imidlertid hører jeg til dem, der ville betragte dette Spørgsmaal om Græstedbanens Forlængelse til Gilleleie paa Grund af visse Interesser, der knytte sig dertil, blandt andre en Mulighed for at benytte Dørfart fra Gilleleie Havn til Grenaa, som et Tidsspørgsmaal, men hvilket Tilskud efter Omstændighederne Amtet og Egnene kunne yde, tør jeg ikke udtale mig om; jeg tror, at den nærmest paagjældende Egn desværre forud er bleven engageret i Jernbaneanlæg paa en noget uheldig Maade, og et Ysterleie af den Beskaffenhed som Gilleleie kan man vist ikke pumpe Meget ud af; men jeg vil ikke sige, at Amtet ikke nok efter almindelige Regler endnu kunde yde Noget til et Stykke Bane, som ialtfald vilde lette Byrden særdeles meget med Hensyn til Amtets Veie. Hvisken Del Statskassen skal yde dertil, veed jeg imidlertid ikke; men uden Statsunderstøttelse kan denne Forlængelse neppe udføres, og jeg vilde ønske, at man i sin Tid havde gennemført det Hele paa eengang. — Ganske anderledes interessant er Banen Nr. 2. Jeg vil indrymme, at idetmindste min ærede Kollega fra Helsing (Sold) faar Banen op til sin Dør. Men en saadan Bane paa en halv Snes Tusinde Alen til enhver Mand's Dør — eller jeg vil endog saa kun sige til enhver Nigsdagsmand's Dør — vil allerede føre mærkværdig vdt. Naar vi tænke os, at der har lagt sig en Landsby halvanden Mil udenfor en Rjød-stad lige paa Grændsen af Næringscirklen, og den saa synes om at faae Tilskud fra det Offentlige til en Bane ud til sin Dør, og at der bor en eller anden Mand der, som kan virke Noget dertil, og at de saa komme med et saadant Forslag, ja, saa siger man nok, at Statskassen har ikke den over-

Rettelser.